

Politikai, társadalmi, közgazdasági, közművelődési és szépirodalmi lap.
AZ E. M. K. E. brassó-, kis- és nagy-küküllőmegyei választmányának hivatalos közlönye.

brassói, fogarasi, hosszufalusi és zernesti, dicső-szentmártoni, erzsébetvárosi, hosszú-aszói, kőhalmi, medgyei, nagy-sinkai, segesvári és szent-gothai kir. járásbíróságok hivatalos hirdetője.

MÉGJELENIK HETENKINT HÁROMSZOR: KEDDEN, CSÜTÖRTÖKÖN és SZOMBATON.

SZERKESZTŐSÉG:

Brassó, Csergepácz 148 sz., I. emelet, hol a szerkesztő naponta 4—5 óra között található.

Nagy-Küküllőmegyét érdeklő közlemények Horváth László társzerkesztőhöz Segesvárra, Kis-Küküllőmegyét érdeklő közlemények Gyöngyösi István társzerkesztőhöz Dicső-Szent-Mártonba küldendők.

Kéziratok vissza nem adatnak.

KIADÓ-HIVATAL:

Alexi könyvnyomdája, Színház-utca 95. szám, hova az előfizetési és hirdetési díjak bérmentve küldendők.

Hirdetések és Nyit-tér előre fizetendő.

ELŐFIZETÉSI ÁR

helyben házhoz hordva vagy vidékre postán küldve:
Egész évre 7 frt, felévre 3 frt 50 kr, negyedévre 1 frt 80 kr. Külföldre egész évre 20 frank.

HIRDETÉSEK DÍJA:

4 hasábos gármond-sor vagy annak helye 5 kr. (1—10 sor 50 kr.) Nagyobb és többszöri hirdetéseknek kedvezmény. Minden egyes hirdetmény után még külön 30 kr. bélyeg-díj fizetendő.

Nyit-téri közlemény sora 10 kr.

HIRDETÉSEK FELVÉTELÉNEK:

Brassóban a kiadóhivatalban. Budapestben Lang Lipót, Haasenstein és Vogler (Jaulus), Dukes és Mezei, Goldberger A., Eckstein Bernát; Bécsben: Daube G. L. és társa, Haasenstein és Vogler (Otto Maasz), Schalek Henrik, Oppelik Alajos, Dukes M.; Berlinben: Rudolf Mosse; Frankfurtban: Daube G. L. és társa hirdetési irodájában.

Gróf Andrassy Gyula temetése.

Budapest, február 21. (Eredeti távirati tudósítás.) A király parancsára a királyi várpalotán kiűzték a gyászlobogót. 11¹/₂ órakor Nopcsa főudvarmester a királyné második koszoruját hozza az akadémiába. 12 óra 10 perczkor a királynő megérkezett az akadémiába, hol a ravatal lábánál elhelyezett imazsámolyra térdepelve, tíz perczig buzgón imádkozott. Ezután a koszorut sajátkezűleg helyezte el a ravatal lábánál, megigazitván annak két szalagját is. Még néhány perczig a koporsót szemlélte, mire mély megilletődéssel távozva a királyi palotába hajtatott. A királynőt jövetele- és menetelekor sűrű embertömeg levett kalappal és mély főhajtással üdvözölte. A királynő koszoruját a felséges asszony óhajára a koporsóval együtt helyezik el a terebesi családi sirboltban. A főváros lakossága óriási számban zárandokolt a ravatalhoz, mig nem délelőtt tizenegy órakor az akadémia oszlopcsarnokát a közönség elől elzárták.

Kora délután óriási néptömeg gyűlt össze az akadémia előtt. Két óra tájban kezdett gyülekezni az aristocrazia, a hadsereg, clerus, főrendek, képviselők, államtitkárok, a közélet számos kitünősége. Jelen voltak Taaffe osztrák miniszterelnök, Kálnoky külügyminiszter, Kállay közös pénzügyminiszter, a magyar kabinet összes tagjai élükön Tisza miniszterelnökkel, továbbá a főrendiház Szlávay alelnökkel, a képviselőház testületileg élén Péchy Tamás elnökkel magyar gyász-díszben, Plener, Chlumeczký és Süß osztrák képviselők, a tábornoki kar teljes számban, a diplomáciai kar részéről Reuss herceg német, Nigra gróf olasz és Paget angol nagykövet, Ghyka román követ, valamint az összes budapesti consulok. Háromnegyed három órakor érkezett Clotild főhercegnő leányával és József Ágost és László főhercegekkel Nyáry báró főudvarmester kíséretében. Ugyanekkor érkezett a gyászoló család is, Andrassy

Manó, Aladár, Tivadar és Gyula grófok, valamint Simor hercegprimás Császska és báró Hornig püspökök kíséretében.

Pontban három órakor érkezett az akadémia elé a király ő Felsége Paar főhadsegéd kíséretében. A jelenlévők a királyt levett kalappal tiszteletteljesen üdvözölték, mire a király belépett az akadémia oszlopcsarnokába, hol a koporsó bal oldalán állott meg, környezve a jelenlévő főhercegektől és főhercegnőktől. Néhány perczel a király megérkezése után Simor hercegprimás Császska szepesi és Hornig veszprémi püspökök assistálása mellett megkezdte a beszentelési szertartást, mely csaknem félóráig tartott. A koporsó körül három sorban sűrűen viaszgyertyák égtek s ezek között óriási fáklyák lobogtak; a fekete draperiával bevont falakat az Andrassy család cimerei díszítették. A gyászoló család tagjai a koporsó jobb oldalán térdepelve hallgatták végig az egész egyházi szertartást. Ennek végeztével Szlávay József koronaőr, a főrendiház alelnöke tartott gyászbeszédet, melyben Andrassy halhatatlan érdemeit méltatta s végül köszönetet mondott a királynak, hogy a gyászünnepegy jelentőségét jelenlétével emelte, bizonyosságul annak, hogy — mint mindig — akkor is együtt érez a nemzettel, midőn az nagy fiai iránt a hála és kegyelet adóját rója le.

A király ezután meghajtotta magát a koporsó előtt, majd Paar főhadsegéd kíséretében a jelenlévők tiszteletteljes üdvözlése között nyit kocsijára szállott és a budai királyi palotába hajtatott.

A király távozása után kihordták az óriási mennyiségű, szebbnél-szebb koszorut és azokat három kocsin helyezték el, majd a koporsót is a gyászlovasra emelték, mire a menet megindult. Elöl ment Pejacsevich hadtestparancsnok vezénylete alatt a katonaság és pedig két lovas-század és egy zászlóalj gyalogság a zenekarral. Ezt követte a fekete lepellet

letakart gyászparipa. A papság után a három koszorus kocsi haladt, melyek mögött az elhunyt érdemeit vitték két bársonypárnán. Ezután a halottaskocsi, majd egy pánczélos lovas következtet s e mögött mentek gyalog a gyászoló család tagjai, a miniszterek élükön Tiszával, a diplomáciai kar, a főrendek, képviselők, az akadémia küldöttsége, államhivatalnokok, tisztek, a tanuló ifjuság, különböző egyesületek zászlóikkal. A menetet egy zászlóalj honvéd-gyalogság Becker tábornok vezénylete alatt és egy nyolcz ágyuból álló tüzérség zárta be.

A menet a Fűrdő-utczán, Andrassy-uton, Erzsébet-köruton és kerepesi uton haladt végig a magyar államvasutak pályaudvarához. Az utczákon véges-végig gyászlobogók lengtek, az égő gázlámpák fekete fátyollal voltak bevonva, az üzletek mind zárva voltak. A menet lovas- és gyalog-katonaság által képezett kettős sorfal között haladt végig; a házak ablakaiból, valamint a mellékutczákból tengernyi nép nézte a gyászmenetet, melynél impozansabbat Deák Ferencz temetése óta a főváros nem látott.

Brassó, 1890. febr. 22.

(X) Lapunk egyik közelebbi számának vezércikke találóan szállította a maga értékeltségére egyik kolozsvári napilapnak, a még nagyon is csecsemő-korát élő „Erdélyi Híradó“-nak közelebbi pár számában kifejtett sajnálatos és megvetésre méltó üzemét.

Miről volt szó ezekben az üzemekben?

Arról, hogy Nagy-Szeben magyarságának néhány buzgó tagját sárral próbálta dobálni bizonyos V. álnevű existencia. Összehalmozott nevelésesebbnél nevelésesebb képtelenségeket; rontott-bontott, mint a nekivadult bika, a mely dühében vagy jótehetlenségében nem látja, nem láthatja, minek megy szarvával torporzókoló haragjában. Hasonlított ez az eljárás az olyan eb ugatásához, a melyik az át-

A „BRASSÓ“ TARCZÁJA.

José csinos nőtestvére.

Burnett Hodgson Frances elbeszélése.

A „Brassó“ számára átdolgozta dr. Boros Gábor. (Folytatás.)

Pepita kezdetben fölötté vidám volt, nevetett csevegett szakadatlanul.

„Még soha sem láttam ilyennek“, mondá Izabella Juannak.

Aztán belépett Sebastiano, elkezdte a viadalt oly mesterileg, hogy ugyszólván önmagát multa fölül.

Pepita halványan ült helyén, mozdulatlanul mintha nem látta és nem hallana semmit. Nem birt uralkodni magán.

„Igen meleg van itt,“ — mondá Manuelonak „Mennem kell innen. Az ógető nap. Fejem fáj Jertek.“

Sebastiano egyszer sem tekintett rá, mintha nem lett volna reá nézve több, mint Izabella vagy Carmencita. Egyetlen egyszer sem emelte hozzá szeméit.

A következő napon elutazott. Pepita hallotta, a mint José elbeszélte Jovitának, a ki nem szűnt meg a zugolódással.

„Ha nem fordul el tőle, itt maradt volna. Ugyan mit is kívánhatna magának többet, mint ilyen egy szép, derék, udvarias férjet, a kiért akármely kisasszony tánczolna örömeiben? De nem, neki legalább is herceg keli No, majd meglátjuk. Utoljára majd saját kezével kell megkeresni mindennapi kenyerét s szolgálójok lesz azoknak az asszonyoknak, a kiknek házuk, férjük van.“

Éjfélt tájban fölverték álmából, — nem tudta, hogy ki vagy mi? Akkor vette észre, hogy Pepita, a ki egész testében reszket.

„Mi bajod?“ kérdé az öreg asszony.

„Sokáig maradtam künn a harmatos légben“, — felelt Pepita, — „most aztán fádom.“

„Derék dolog, mondhatom! Lázt kapni, hogy az orvosi számlák által tönkre jussunk s minden csak azért, mert eszedbe jutott künn maradni az éji levegőben, holott már régen aludnod kellene.“

Pepita ledült a vánkosra, kis fehér kezével szívére szorítva egy tárgyat, a mely szalagon csüngött le nyakáról. A „jelvény“ volt ez, a melyet nagyanyjától kerített kezéhez, de teljességgel nem dobott el. Nappal mindig ruhájában rejtve tartá, szívéhez közel, — éjjel a szalagon csüngött le s kezével erősen szorította. A harag és fájdalom szenvedélyével immár a

borzalom bizonyos neme vegyült, ott feküdt remegve egész testében. Ismételtén ezt mondá magában:

„Épen mint Sarita! Épen mint Sarita!“

Százsor meg százsor elismételte a szavakat, egyszer vad, esztelen, gyermekes dühvel, — máskor a félelem remegésével, olykor a legnagyobb foku borzalommal, megint máskor ott a fal mellett állva, az országoton végig nézve, halvány arczezzal s a szájalom könyveivel.

Babonás remegéssel gondolt mindazokra a dolgokra, a melyeket Saritáról hallott, mint keményszi-vűségének büntetését. Vissza-gondolt Jovita jóslataira, azután arra, hogy mint gunyolta ki azokat, mily kegyetlen volt azok iránt, a kik miatta szenvedtek. Eszébe jutott a szegény Felipoffe, a kit szintén megkimélhetett volna a megvetett szerelem kinjából. Érezte-e ilyesmit, mikor őt kétségbeesetten Sevilába üzte. Semmiben sem talált többé gyönyörűséget.

Néha azt hitte, megigézés az egész. Ilyenkor szaladt a csendes, hideg templomba, térdre hullt és szabadulásért könyörgött.

Midőn egy izben ott imádkozott, egy hirtelen gondolat kapta meg.

„Nem gondolni többé reá“, szolt magához, összevonva sötét szemöldeit. „Nem emlékezni többé ar-

láthatatlan kerítés örve mögül ontja mérges csaholását.

A milyen jót nevettek magukban bizonyára a megtámadásra kiszemelték, ép olyan szávalommal gondolhattak arra az ipsere, a ki ama fönidézett oktan állatok nyomdokába lépett. Igen, mert azok a szegény állatok... oktanok, de hát az a V., a ki olyan rettenően(?) fenekedett, mégis csak ember-számba megy.

Vagy talán védelmeznünk kellene az illetőket ama minősíthetetlen megtámadások ellenében? Korántsem. Sem az álnév köpenye alá rejtőző rágalom nem érdemes erre, de másrészt ama méltatlanul meghurcolt emberek hazafias buzgósága, hivatali működése, társadalmi szereplése annyira tiszta, annyira önzetlen és becsületes, hogy a valódi érdem fényét homályosítanak el a védő szavak.

Isten mentsen, hogy ezt tegyük. Lehetnek hibák minden emberben, mert hisz ez közös gyarlóság, a mely alól talán az immár hírhedt erkölcsbíró, V. sem szabadulhat; de bárkivel szemben nyugodt lélekkel mehetnek munkálkodásuk útján Nagy-Szeben magyarságának vezérlő egyéniségei.

Mi inuen a távolból nem kutatjuk, minő érzülettel fogadta a nagy-szebeni magyarság ama piszkos förmedéseket, csak azt látjuk a hallgatásból, hogy az érzelmek közül, a melyek a nagy-szebeni magyarokban kelhettek, legerősebb volt a megérdemelt megvetés.

Hanem itt nem végződik a dolog.

Az „Erdélyi Hiradó” 35. száma megadta a kritikán alul való eljárásnak a kegyelem-döfést.

Engedje meg a t. olvasóközönség, hogy ide jegyezzük az említett szám szerkesztői üzenetének ide vonatkozó egész passusát.

„P. Sz.-nek Nagy-Szeben. Levelét elkésve vettük; már nem használhatjuk; hanem kívánságához képest készséggel elhisszük, hogy Elischer József, nagy-szebeni tankertületi igazgató (talán: főigazgató!?) és Jánosy Sándor, nagy-szebeni kir. törvényszéki elnök legtávolabbról sem érdemlik meg azokat a vádakokat, miket ön akar kiolvasni nagy-szebeni leveleinkből. Mi sem Elischer József urnak, sem Jánosy Sándor urnak magyar hazafiasságát és hivatalos buzgalmát sem sérteni, sem kisebbitni nem akartuk, de a mennyiben mégis nagy-szebeni levelünk erre vonatkozólag félreértésre adhatna okot, kérem ezt szebeni levelezőnk részéről nem rosszakaratnak, hanem tévedésnek tulajdonítani. A mi pedig a „Brassó” otromba cikkét illeti, arra már megtettük tegnapelőtti számunkban megjegyzésünket.”

Ez üzenet elolvasása után legelső teendőknek tartottuk megnézni, ha vajjon ugyanaz-e a lap szerkesztője most is, a ki volt ama rágalmak megjelenésének idejében? Bámulattal kellett konstatálnunk, hogy ugyanaz. Igen, ugyanaz, a ki annak idején azzal hitegette a közönséget, hogy egy nagy-szebeni társadalmi előkelőség ama cikkek írója, — a ki nagy

dérrel vállalta el a felelősséget, tehát más szókkal meggyőződésből írta alá, fogadta el ama cikkek tartalmát. Az, hogy lapunkkal szemben minden legcsekélyebb megokolás és alap nélkül olyan legalább is szokatlan kifejezéseket használt ama lap, legkevésbé sem tarthatott figyelemre igényt a fenttisztelt(?) eljárás után. Az, hogy a szerkesztő talán betegség vagy egyéb akadály miatt nem maga végezte a teendőket (mert ez még a legkedvezőbb föltevés) annak idején, hanem talán kénytelen volt másra bízni s most utóbb ismét kezébe véve az ügyet, kénytelen töredelmes, bűnbánó vallomást tenni, föltehető ugyan, de még igazolásra, megbizonyításra vár s a maz eljárás még mindig nem hiba, hanem egyenesen bűn marad.

Hanem, hogy az a közeg, a mely természetesen arra van hivatva, hogy ne pusztán általánosságban képet nyújtson, hanem hogy szemmel látható érvek és bizonyítékok után elismeréssel adózzék a jó és javító ostromozással a rossz iránt, ilyen végletekbe tévedjen: ez már valóban szomorú jelenség a hírlapirodalom terén.

Nem tudjuk, nem is akarjuk tudni, mit irt az „Erdélyi Hiradó”-nak P. Sz., de legalább is az irodalmi tisztesség — úgy véljük — azt kívánta volna, hogy a szerkesztőség, a mely ama minősíthetetlen támadásnak helyet tudott szorítani, befogadja P. Sz. cikkét is. Mert itt elkésésről szó alig lehet. Hanem ez persze a szerkesztő hatalmi körébe esik, tettségétől függ, meggyőződése diktálja, hogy mit adjon ki, mit ne?

De nem is ez az a pont, a melynél végezni akarjuk ezuttal felszólalásunkat.

Amaz üzenet u. i. egyfelől P. Sz.-re hárítja a bajt, miért látja ő ama nagy-szebeni levelekben a „hivatalos buzgalom”, valamint a „magyar hazafiasság” sértését, kisebbitését. Azaz a szerkesztőség ama levelekben nem lát ugyan ilyet, de hát jól van, a más kedvéért még ezt az áldozatot is megteszi. Másfelől a megtámadottak közül csupán kettőt érdemesít erre a különös és furcsa logikájú kegyelemre. Végül pedig nagy szerényen „tévedésnek” titulálja azt a megbotránkoztató rágalmazást.

Ime ez az a három dolog, a melyet ismételtén ajánlunk az „Erdélyi Hiradó” figyelmébe. Ugyan kérjük, elmélkedjék egy kissé a fölött, ha vajjon helyes volt-e olyan odavetett, teljesen légből kapott s meg nem okolt kifogásoknak helyet adni, a melyek miatt utóbb a közölt vallomásra kényszerült? Vajjon nem volna-e helyesebb még most is a történetek után nyíltan, nem úgy fél-tul kijelenteni, hogy azok a cikkek bizony olyanok, a melyek miatt önmaga is megveti írójukat s ilyenek közlésétől egyszersmindenkorra tartózkodni fog? Vajjon a sajtó tekintélyét emelte-e ezzel az eljárással s használt-e vagy ártott a nagy-szebeni magyarság ügyének?

És aztán ha kellőképpen elmélkedett, ugyan kérjük, adja elő elmélkedésének eredményét higgadtan, a sajtó tekintélyéhez méltólag.

A „Brassói első takaré- és önszegélyező szövetkezet” közgyűlése,

(Vége.)

III. Visszleszámitolási üzet.

Ezen üzletágra nézve jelentenünk kell miszerint a szövetkezet tartozását az év vége felé az osztrák-magyar banknál, mint a váltóit leszámitoló intézetnél teljesen lefizette, további hitelt igénybe nem vett, sőt kényszerítve volt ez időben készpénzt más pénzintézeteknél — a mint azt a zárszámadás mutatja — kamatozólag elhelyezni. Mindamellet a visszleszámitolási számlán mutatkozó 153.131 frt 64 kr.nyi forgalom nem nevezhető csekélynek, és az 1888. évi 108.701 frtnyi forgalommal szemben 44.430 frt 64 kr. szaporodást tüntet fel.

IV. Kölcsön-üzlet.

1888. év végével, illetve deczember 31-én szövetkezetünk követelése váltók és kötvényekben 92.212 frt 39 kr, 1889. évben kölcsönként kiadatott 387.008 frt 46 kr, összesen 479.220 frt 85 kr. 1889. évben ebből visszafizettetett 362.560 frt 79 kr. 1889. decz 31-én maradt 116.660 frt 06 kr váltó- és kötvényekben. Szembetartva ezen összeget a szövetkezetnek 1888. év végével 92.212 frt 39 krt tett követelésével, mutatkozik 1889. évben szaporodás 24.447 frt 67 kr. Kölcsönök számláján a forgalom 1888. évben tett 594.187 frt 06 krt, 1889. évben 749.569 frt 25 krt, mutat tehát e számlán a forgalom is 155.382 frt 19 kr növekedést.

Tisztelt közgyűlés!

Égető szükségletet elégitettek ki Brassóban azon férfiak, kik ezelőtt 7 évvel összeállottak és egyesültek, megteremtődött a „Brassói első takaré- és önszegélyező szövetkezet”, égető szükség elégitett ki, habár akkor már a pénzintézetek száma Brassóban aránylag nagyobb volt, mint sok más hason és nagyobb számú lakossággal bíró városban, mert ezen pénzintézetek nagyobb része — a mint az ma is van a legtöbbeknél — nem a kis- és általában nem az iparoshitel, nem a mezőgazdasági hitel, hanem saját üzletüknek fejlesztését tűzvé ki célul, nem gondoskodtak az iparosokká és mezőgazdákka való egyáltalán szükséges összekötő kapocs megszerzéséről, érdekeik a korlátolt számú részvényesek érdekével — kiket képviseltek — azonos volt, az üzletet a kereskedelmi osztálylyal és az ezek légkörében mozgó nagyobb iparosokkal csinálták, kiknek hitelképessége akkor talán épen virágjában állott, és kisebb iparosaink és mezőgazdánk nagy része követeléseinek folyósítására, hitelképességüknek értékesítésére — ha költségkimelés tekintetéből jelzálogilag a kölcsönt biztosítani nem engedték — hiába keresett utat, módot.

Ezen körülmény szülte az eszmét, szövetkezetünk létrehozni. Városunk magyarságának nagyobb részét iparosok és mezőgazdák képezvén, de nem azon nagyiparosok és földbirtokok, kiknek hiteligenyei fejlettebbek, semhogy egy szövetkezet jótékony hitelnyújtási képességét, saját megtakarított filléreiknek említésre méltó kölcsönkénti kiadását megvárnák, feltétlen szükség volt forrást nyitni, mely képes és hivatva, első sorban kisebb iparosaink és mezőgazdánk igényeit kielégíteni, fejleszteni az ipar- és mezőgazdasági hitelügyet, kisebb iparosainknak és

czára, nem emlékezni többé hangjára, nem szavaira, a melyeket mondott, nem, nem!”

Aztán elomlott a hideg kövön és megint csak egyedül reá gondolt. Imádkozni akart, de hát addigél még soha sem imádkozott segítségért, mert mindene volt. Most meg azt hitte, hogy ima az, hogy ha követeléssel fordul a szent szűzhöz. Valóban imájai követelés volt s ez a követelés abból állt, hogy nek vissza kell jönie, és soha többé nem szabad eltávoznia.

Pedig még mindig nem tudta, mit tenne, mit mondana, ha visszajőne.

Alig volt annyi ereje, hogy térdéről fölemelkedjék.

Nap nap után tűnt el és ő, minden nap ismételte követelő imáját, minden nap ott várt a jázminos fal mellett. Hanem az országút mindig ugyanannak maradt.

Hetek, hónapok multak el a sikertelen várakozásban.

Végre egy este megint hallott Sebastianoról. Carlo jött látogatásukra s tele volt újsággal.

„Azt mondá, Sebastiano fényes eredményeket ért el más városokban is s talán Amerikába megy!”

„Hol van Amerika?” kérdezé Jovita.

„A világ másik felén és ott még soha sem láttak bikaviadalt.”

„Még soha?” — kérde José hihetetlenül. „Az lehetetlen!”

Néhány nap mulva az est homályában egy kis alak siklott a templomba. Sokszor látta már a szent szűz ezt az alakot. De, ma úgy látszik, egészen megváltozott. Csak egy pillanatig állt az oltár előtt, azután szenvedélyesen emelte fel karját.

„Istennek anyja!” — szólt törődött hangon. — „Ha már meg kell lenni, mond meg neki — mond meg neki, hogy Sarita vagyok!”

Reszkette, zokogva borult az oltár lépcsőjére.

És megint hetek teltek belé, a mig újabb értesítést hallhatott. Ezalatt megtörtént, hogy gyűlölte Josét, mert sohasem beszélt róla, pedig oly hévvel vágyott volna reá. Ő maga nem beszélhetett, nem kérdezősködhett, csak várhatott, szenvedve, vágyva, kétségbeesve.

Más sem hozhatta elő, mert José egyenesen kérte. „Nem szenvedheti. Már a leány ilyen haragra lobban, ha csak említik is.”

De bármily lassu felfogása volt Josénak, elébb utóbb át kellett látnia, hogy Pepitánál nincs minden rendben. Többnyire szóltalan, ha Jovita zsörtö-

lódik reá, mintha nem is hallaná. Szemeiben égő tűz lángolt, a régi gondtalan vidámság eltűnt, José egyelőre azt hitte, hogy talán nagyon vágyik valamire s innen a szomorúság. De hiszen megvolt mindene, több ruhája, több drágasága, éksze re, mint a legtöbb leánynak, tenni valója oly kevés hogy üres óráira a házán kívül kellett munkát keresnie. Nem is szeretett senkit, minden férfihoz egyforma volt: egyiket sem tüntette ki a másik fölött. Mi lehet hát az ok?

Egyszer aztán megkérdezte.

„Talán nem tetszik többé neked Madrid?”

„De igen.”

„Nem kívánsz valamit?”

„Nem.”

„Nekem mégis úgy tetszik”, — mondá lassan és óvatosan — „nem találz itt annyi gyönyört, mint egykor.”

„Nem olyan új már, de van elég”, — mondá Pepita, aztán közelebb ment Joséhoz, kezét szelíd gyöngédséggel vállára tette s így szólt: „Milyen jó testvér vagy te!”

„Mindig erősen szerettelek. Megmondtam már gyermekkorunkban, hogy szebb napokat is látsz még.”

(Vége következik)

földmiveseinknek alkalmat és módot nyújtani, hitel-képességüknek értékesítésére.

Csak egy úton volt ez elérhető: a takarékoskodás és tőkeszerzésből folyó önszegély útján, melyen Angol-, Francia- és Németország hasonló természetű szövetkezetei is oly nagyra fejlődtek; szövetkezetünk alakítói szerencsés kézzel ezen utat választák.

Az önszegély eszméjének bővebb fejtegetésével, nemzetgazdasági fontosságának magyarázásával a tisztelt közgyűlést — habár helyén volna ma — nem akarjuk fárasztani, csak utalni akarunk betéti üzletünkben csinált forgalmunkra, és látnunk kell, hogy ezen forgalom iparosaink és mezőgazdái életére, úgy az iparra és mezőgazdaságra egyáltalán is, de velők a magyar nemzeti ügyre is a legüdvösebb befolyással lehetett.

Szövetkezetünket eddig fejtegetett nemes céljához vezetni ezen igazgatóság és a felügyelő választmány teljes odaadással igyekezett. Hogy célját azonban szövetkezetünk elérhesse, arra kettő szükséges: Az első, hogy alvó iparunk lendületet, újabb életet nyerjen, és ez tagjaink tehetségén kívül fekszik; — a másik, hogy minél többen és minél lelkesebben összeálljunk, szövetkezetünk céljának mind tágabb körben és helyes megismertetésére, ez tagjaink kezében, tehetségekben, módjukban fekszik. Célunk helyes felfogásától és ismertetésétől függ ugymondva a teljes eredmény; legyen tehát megengedve a tisztelt közgyűlést és összes tagjainkat arra kérni: szíveskedjenek a szövetkezet időnkénti igazgató választmányát munkájában támogatni és a szövetkezet nemes célját és nemes hivatását mind többekkel megértetni, jelen üzleti jelentésünket pedig azon meggyőződéssel tudomásul venni, miszerint ezen igazgatóság és választmány minden tőle kitelhetőt megtett arra, hogy a tisztelt közgyűlés megelégedését, mint más években, úgy ma is kiérdemelje.

A lelkes éljenzéssel fogadott jelentés után Mally Nándor szót kérve, a közgyűlés figyelmét amaz első fillérről, mely hat év előtt ez intézet alapját képezte, a zárszámadásban kimutatott Egy millió hetvenkétezer forintnyi forgalomra irányozva, az igazgatóság és felügyelő bizottság részére jegyzőkönyvi elismerést és köszönetet indítványozott, mit egyhangulag szavazott meg a közgyűlés.

A tárgysorozat rendén a Piblinger Ede pénztáros által előterjesztett költségvetést fogadta el az alapszabályok 38. §. h. pontja értelmében a kamatlábat állapította meg a gyűlés következőleg:

- a.) 300 frtig 7% kamat, 2% kezelési költség;
- b.) 300—1000 frtig 6% kamat, 2% kezelési költség;
- c.) 1000 frton felül 5% kamat, 2% kezelési költség.

Dr. Weisz Ignác intézeti jogtanácsos az igazgatóság megbízásából, a szövetkezetnek részvénytársasággá alakítása, illetve nem alakítása tárgyában tesz részletes jelentést. Mire a közgyűlés azon indokolással, hogy az intézet nemes célja, feladata veszélyeztetnék, a mezőgazdaság és kisebb iparosok érdeke, támogathatók nem volnának, s mert nincs biztos kilátás arra, hogy egy részvénytársaság — a brassói pénzvviszonyok között — kellő díjazással tarthatna tisztviselői kart: e kérdést a napirendről leveszi.

A gyűlés utolsó tárgya a tisztújítás volt. Nagy István igazgató a maga és tisztársai, valamint a felügyelő bizottság nevében lemond állásáról a választás megejtésére hívta fel a közgyűlést. Koós Ferencz kir. tanácsos ur indítványára azonban a közgyűlés egyhangú lelkes éljenzések között felkiáltással megválasztotta:

Igazgatóvá: Nagy István, aligazgatóvá: Mayer József kir. tan., könyvelővé: Moringer Károly, pénztárossá: Piblinger Ede, jogtanácsossá: dr. Weisz Ignác urakat; a felügyelő bizottságba pedig: Folyovits Miklós, Fink Adolf, Kürthy János, Kiss András, Kan Antal, Popovits Vazul, Puju György, Puju Juon, Schlandt Ede, Székely András, Vasady József, Vén Ferencz István, Veres György, Werzár Mór urakat.

Nagy István maga és társai nevében az újonnan nyilvánult bizalmat megköszönve, azon ígérettel, hogy mint eddig, úgy jövőben is becsülettel fogják az ügyet szolgálni, a közgyűlést bezárja.

NAPI HIREK.

Az országos gyász, melyet gróf Andrássy Gyula halála költött, nálunk is nyilvánul, a mennyiben a középületeken gyászlobogók vannak kitűzve. — Kolozsvár város tanácsa ez alkalomból rendkívüli ülést tartott, melyen a tanács ez alkalomból rend-

kivüli ülést tartott, melyen a tanács egyhangulag elhatározta, hogy az elhunyt özvegyéhez a város nevében részvétiratot intéz. A részvétirat szövegezését a főjegyzőre bízta. A temetés napján a városház erkélyét feketével vonják be s abban az időben, midőn a nagy halottat a sirba teszik, félóraig a kolozsvári templomokban harangozni fognak. — Seps-Szt. Györgyön is mindenfelé élénk részvét nyilvánult a nagy halott iránt. A középületeken gyászlobogók vannak kitűzve. A főispán értesítette Háromszékmegye közönségét, hogy az elhunyt lelki üdvéért f. hó 20-án a sepsi-szentgyörgyi róm. kath. templomban gyászistenisztelet tartatik. — Az elhunyt családja a következő gyászjelentést adta ki: „Özvegy gróf Andrássy Gyuláné szül. Kendeffy Katalin grófnő úgy saját, mint gyermekei: gróf Andrássy Tivadar, gróf Andrássy Gyula és Andrássy Ilona grófnő, férj. gróf Batthyányi Lajosné, továbbá menyee: gróf Andrássy Tivadarné, szül. Zichy Elma grófnő és veje Batthyányi Lajos gróf, végre unokái: Andrássy Ilona, Borbála, Batthyányi Ella grófnők és Batthyányi Gyula gróf nevében mélyen szomorodott szívvel jelenti forrón szeretett és felejtethetetlen férjének, nagyméltósági csik-szentkirályi és kraszna horkai gróf Andrássy Gyula urnak, valóságos belső titkos tanácsosnak, cs. és kir. lovassági tábornoknak, az, aranygyapjas-rend lovagjának, a szent-István-rend nagykeresztésének, spanyol grandnak, a porosz feketesás-rend, az orosz Szent-András-rend és több császári rendek, az olasz Annunciata rend, a bajor Hubertus-rend, a szász ruta korona-rend, a württembergi korona-rend, a francia becsület-rend, a belga Lipót-rend, a görög Megváltó-rend, a portugali torony- és kard-rend, a török gyémántos Osmanie-rend, a badeni hűség-rend, a németalföldi oroszlán-rend nagykeresztése, a souv. Johannita-rend Baillija és nagykeresztése, a svéd Serafin-rend lovagja, a szíami korona-rend és a perzsa sah gyémántos arczképének birtokosa stb., a magyar országgyűlés főrendiházának örökös és a magyar tudományos Akadémia igazgató és tiszteleti tagjának f. hó 18-án reggeli fél 3 órakor elhunytát. A drága halott földi maradványai f. hó 21-én d. u. 3 órakor Budapesten, az Akadémia palotájában fognak a r. kath. hitvallás szertartása szerint beszenteltetni, és Tőke-Terebesre szállítván, az ottani családi sírboltban örök nyugalomra helyeztetni. Az egyesített szentmise-áldozatok hétfőn, f. évi február 24-én fognak az összes kegyuri templomokban a mindenhatónak bemutatni. Budapesten, 1890. február 18-án. Béke poraival!”

Népszerű felolvasás. A tanári kör ez idei utolsó felolvasó estéje holnap vasárnap d. u. 6 órakor lesz. Szontagh Gusztáv főreálisk. tanár fog „A vetítő gépek- és azok alkalmazásáról” beszélni és előadását számos érdekes mutatóval fogja kísélni.

Meghívás a brassói kereskedelmi és iparkamara 1889. február hó 25-én kedden d. u. 4 órakor tartandó rendes ülésére (Nagy-utca 518. ház. sz. I. emeletben.)

Eljegyzés. Törvényszékünk tehetséges fiatal jegyzője, dr. Bogdán Andor e napokban tartotta eljegyzését Nagy-Enyeden öv. dr. Donogány Jakabné urnő szeretetreméltó és bájos nevelt leányával, Sikorszky Matild kisasszonnyal.

Az iparos ifjak estéje. A kik a hushagyó-kedden este rendezett különböző mulatságok közül az iparos ifjak „Tréfás-estélyének” látogatására szánták el magukat, bizonyára nem bánták meg eme választást. Még élénk emlékezetében lehet közönségünknek derék ifjaink tavalyi estéje, s bár a mostani műsor nem volt oly gazdag, de a jó összeállításért elismerés illeti a rendezőseget. A nyújtott élvezet mindenkit kielégített. Nincs terünk részletekbe bocsátkozni, csak röviden kívánjuk fölemlíteni az egyes szereplőket. A nők közül első helyen szólhatunk Dénes Mari k. a.-ról, ki a Rozsondai János által ez alkalomra írt „Szépségverseny”-ben szép tehetségét csillogtatta. Hatházi Nella k. a., ki két szerepet játszott, mindkettőt kedvesen oldotta meg. Zavicsa Mari k. a. „A levél” cz. monológot élénk tetszés mellett adta elő, nemkülönben csinos szobalány volt Ágoston Anna k. a. is. A férfiak közül első helyen áll Vass György, ki az ügyesen választott mindkét szerepre mintha csak rátermett volna; utána Török Ferencz játszott hiven a süket szerepét; de a Gál Béla által adott nagybácsi is kifogástalan volt. Plása Ferencz úgy a „Loco” vig monológ előadásával, mint a színész szerepével jól mutatta be magát. Istók István, mint fifikus férj, Bene Ferencz a „Csokonai” szavallatával derűtséget keltettek, míg

Létz János és György Lajos nemcsak ügyes jó gász alakok voltak, de szerepüknek meg is feleltek. Végül megemlíthetjük az ügyes rendezést is, mely elrejtve csendben, de mint egy óramű, pontosan működött. A közönség, melynek az iparos ifjak egylete kedvence lett, nemcsak szép számban való megjelenése által pártfogolta ifjainkat, hanem a megérdemelt tapsokban sem fukarkodott a szereplőkkel szemben. Ha valami zavarólag hatott az előadásra, úgy az a színpad szegényes kiállítása lehetett, s nem is mulaszthatjuk el e helyen az „Európa” bérlőjét figyelmeztetni, hogy csak saját érdekében állana, ha a színpadot legalább ily kisebb előadásoknak megfelelő karba helyezni igyekeznék.

Miért fogy utóbbi időben oly gyorsan a tüzelőfa? E kérdést hallottuk több oldalról ismételtén fölvetni. Általános a panasz, hogy egy öl fa ujabban nem tart oly soká, mint még néhány héttel ezelőtt. Lapunk egyik jóakarója megfejtette a rejtélyt. Ő ugyanis naponként egy néhányszor járván a belvárosból Bolonyába és vissza, azt tapasztalta, hogy a Czigónia táján mindig áldogál egy néhány asszony és várja a faraktárból jövő és a megrendelt fát szállító kocsikat. A kocsisok aztán az ostornyéllal 5—6 hasáb fát a szekérről letaszítanak, az asszonyok megfizetik a kocsisnak a fa árát — néhány krajczárt hasábonként — és az olesó fával tovább állanak. Tudósítónk megszólított egy kocsist és azt kérdezte tőle, vajjon nem restelli e ilyen dolgokat művelni, mire az így válaszolt: „Kérem, hogyan éljen meg különben a becsületes ember?” Ime tehát azért fogy el most oly hamar egy öl fa. Vajjon nem lehetne-e ezen a bajon segíteni? A legbiztosabb orvosság mindenesetre az volna, ha mindenki, a ki fát rendel, maga menne el a raktaárba és kísérné haza a szekeret. Azonban ez vajmí kevés embernek áll módjában s azért más úton kell a bajon segíteni. Azt hisszük, teljesen elegendő volna, ha a városi kapitányság az említett utcákba 2—3 rendőrt állítana és reájuk parancsolna, hogy a faszállító kocsisok üzemeit kísérlék figyelemmel. Ajánljuk ezen ügyet a városi kapitányság szíves figyelmébe.

Nyilvános köszönet. Folyó évi február 15-én az újfalusi magyar dalárda táncczal egybekötött dal- és szavalati estélyt tartott. Ez alkalommal a belépti díjra felülfizettek: dr. Neustädter Frigyes 1 frt 50 kr, Ruzs János jegyző 1 frt, Szabó László, dr. Debitzky István járási főorvos, Ladányi Ödön, Sinka György 60—60 kr, és Szabó Gergely 20 kr. — Fogadják a nemesszivü adakozók e helyen is a dalárda és rendezőség szíves köszönetét. — Barsay Albert, közs. isk. tanító.

Adakozás a csángó szoborra, Türkös községből. Ruzs János ur küldött 4 frtot, ehhez járultak: Ruzs János k.-jegyző 1 frt. J. D. Eremie 20 kr, Gál Mihály r. kath. kántortanító 10 kr, Deli József 20 kr. Csere Mihály 30 kr, Pap András 10 kr, Deák Sándor 20 kr, Borcsa A. János 20 kr, Veres Borcsa István 10 kr, Nagy Gyula 10 kr, Saurer Mihály 20 kr, Giró Szász András 50 kr, Magdó Samu 20 kr, id. Molnár János 10 kr, X. X. 30 kr, Gödri Mihály 20 kr. Lapunk idei 3-ik számában ki volt mutatva 39 frt 34 kr. A most kimutatott 4 frttal az eddig begyűlt és takarékpénztárba helyezett összeg 43 frt 34 kr. Köszönet az adakozóknak. — Koós Ferencz, kir. tan. tanfelügyelő.

Meghívás.

Miután a „Brassói rabsegélyző-egyletnek” f. évi február hó 16-ára kihirdetett közgyűlése az alapszabályok értelmében nem volt határozatképes, tisztelettel értesítetnek az egyletnek tagjai, hogy a közgyűlés f. hó 23-án d. e. 11 órakor fog a régi városház gyűléstermében megtartatni, mely tekintet nélkül a megjelentek számára, határozatképes leend.

Brassó, 1890. febr. 21.

Arzt Mihály,
egyl. alelnök

Szász Károly,
egyl. titkár,

Idegen-forgalom Brassóban.

— 1890. febr. hó 21-én. —

„Európa” szálloda: Luczenbacher Miklós magánzó Budapest. Goldzieher Géza keresk. Budapest. Szirmai Jakab mérnök Budapest. Riedeli Ferencz keresk. Medgyes. Jakabsohn Zaharia keresk. Solistrea. Krausz Adolf keresk. Solistrea. Várad Bernát keresk. Kolozsvár. Dousa József igazgató Bükszád. Kohn Adolf keresk. Debreczen. Kairiu Janku birtokos Bukarest. Dumitresku Kostatye keresk. Bukarest.

„Nr. 1.” szálloda: Spielman Salamon izr. lelkész (Rabinus.) Bukarest.

„Bukarest” szálloda: Adler Artur keresk. Budapest. Isnesku Jorgu kereskedő Sinaia. Bilomitzki Lajos keresk. Solingen.

„Union” szálloda: Kleinberger Antal impressario Budapest. Weingarten Adolf keresk. Hamburg. Rosenfeld Gyula utazó Hamburg.

Közigazgatás.

Hetivásár. A tegnapi hetivásár ismét a közepesek egyike volt, úgy kereslet, mint hozatal tekintetében.

A gabonapiacson az árak következőkép alakultak: Buza 5:50—6 frt, rozs 4:80—5—frt, zab 3:50 frt, árpa 4:60 frt, kukorica 4:50 frt, lenese 6—7 frt, paszuly 5 frt, asszuszilva 6—6:50 frt, borsó 5:00 forint.

A baromfi-vásár árai a következők voltak: Csirke páronként 60 kr, liba darabja 1:20 frt, réce pá-

ronként 1 frt, pulyka darabja 2:50 frt, malacz 2:80 frt. Tojás 10 drb. 20 kr.

A húсарak a lefolyt héten következőkép alakultak: Sertéshus 44 kr, marhahus 32 kr, borjúhus 44—46 kr, zsir 64 kr, faggyu 23 kr, olvasztott faggyu 31 kr.

Vonatindulások. a) Budapest felé: vegyes-vonat reg. 4 óra 54 perczkor; gyorsvonat délután 2 óra 15 perczkor; személyvonat este 7 óra 7 perczkor; b) Bukarest felé: délután 2 óra 34 perczkor

Vonatérkezések a) Budapest felől: sz. mélyvonat délelőtt 9 óra 45 perczkor; gyorsvonat d. u. 2 óra 14 perczkor; vegyes vonat este 8 óra 32 perczkor. b) Bukarest felől: gyorsvonat d. u. 2 óra 55 perczkor. Pénteken reggel 7 óra 23 perczkor különvonat érkezik Predealról

Társszerkesztők:

Nagy-Küküllőmegye részéről: Horváth László (Segesvár.)
Kis-Küküllőm. részéről: Gyöngyössi István (D.-Szt.-Márton.)
Felelős szerkesztő: Kis-Tétényi Walthér Béla.
Laptulajdonos: Harmath Lajos.
Kiadó: Alexi könyvnyomdája.

HIRDETMÉNYEK.

Sz. 1600.—1889. tlkvi.

Arverési hirdetményi kivonat.

A szent-ágothai kir. járásbírósa mint telekkönyvi hatóság közhírré teszi, hogy az „Albina” takaré- és hitelintézet végrehajtónak alsó-gezési Solomon Juon végrehajtást szenvedő elleni 80 frt tőkekövetelés és járuléka iránti végrehajtási ügyében az erzsébetvárosi kir. törvényszék (a szent-ágothai kir. járásbírósa) területén lévő, az alsó-gezési határon fekvő, a 189. sz. tlkvb. A + 1—26. és 28—36. rendsz. alatt foglalt ingatlanokra az árverést 361 frtban ezennel megállapított kikiáltási árban elrendelte, és hogy a fennebb megjelölt ingatlan az 1890. évi márczius hó 17-én délelőtt 10 órakor Alsó-Gezés község házánál megtartandó nyilvános árverésen a megállapított kikiáltási áron alól is eladatni fognak.

Árverezni szándékozók — végrehajtó kivételével — tartoznak az ingatlan becsárának 10% - át készpénzben, vagy az 1881. LX. t.-cz. 42. §-ában jelzett, árfolyammal számított és az 1881. évi november hó 1-én 3333. sz. alatt kelt igazságügyminiszeri rendelet 8-ik §-ában kijelölt óvadékképes értékpapirban a kiküldött kezéhez letenni, avagy az 1881. LX. t.-cz. 170. §-a értelmében a bánatpénznek a bíróságnál előleges elhelyezéséről kiállított szabályszerű elismervényt átszolgáltatni.

Szent-Ágotha, 1889. decz. hó 5.

A kir. bíróság, mint telekkönyvi hatóság:

A legjobb

Brünni szöveteke

szállítja eredeti gyári áron a
SIEGEL-IMHOF
finomposztó-gyár Brünnben.

Egy elegáns

tavaszi vagy nyári férfiföltönyre

elég egy szelvény 3.10 meteres, azaz

4 bécsi rőf hosszúságban.

Egy szelvény ára:

- 4.80 frt. közönséges •
- 7.15 frt. finom •
- 10.50 frt. finomabb •
- 12.40 frt. legfinomabb •

valódi juhgyapjuból.

Továbbá nagy választékban kaphatók: selyemmel átszőtt kamgarnok, felöltőkre való szövetek, Loden vadászok és turisták számára, Peruwien és Dosking posztók szalonöltönyöknek, előírás szerinti posztók hivatalnokok számára, mosható czernaszövetek férfiak és gyermekek számára, valódi Piqué mellényszövetek, stb. stb.

Jó áruért s pontos szállításért kezeség vállaltatik. (57) 2—40

Minták ingyen s bérmentve.

Öltöny-szövetek

valódi gyapjuból, kitűnő

brünni gyártmányok

a legújabb színekben

a tavaszi és nyári idényre

bámulatos olcsón beszerezhetők

Frank & Pernitza

posztógyári raktárból

(35) 7—24 **Brünnben.**

Minták bérmentve. A szabómester urak dúst tartalmu és elegáns kiállítású mintakönyveinket eredeti gyáriáron kapják.

Nagy raktár egyenruhák szöveteiből és kir. államhivatalnokok, torna- és rúgóegyletek, stb. stb. számára.

Pontos és solid teljesítése minden megbízásnak, csak utánvét mellett vagy az összeg előleges beküldése ellenében.

Levelezés minden nyelven.

Csak 2 krajczár.

egy levelezőlapért elégséges, egy valódi brünni posztószövetekből összeállított dúst tartalmu mintagyűjteménynek birtokába juthatni, melyet a legolcsóbbnak elismert posztó gyári raktár

Pirák és Társa

(41) 1—12 **Brünnben**

kivánatra mindenkinek bérmentve megküld.

Legnagyobb raktár mindennemű posztóárakból, a legolcsóbbtól a legfinomabb minőségig, bámulatos olcsó áron. Egy elegáns, teljes tavaszi vagy nyári férfiföltönyre elégséges egy szelvény 3.10 méter vagy 4 bécsi rőf hosszúságban, s egy szelvény ára

- 4.60 frt. jó juhgyapjuból,
- 7.40 „ jobb „
- 9.90 „ finomabb „
- 11.80 „ legfinomabb „

Felöltő-szövetek méterenkint 2.50 frttól feljebb; továbbá előírás szerinti posztó nemekes kir. hivatalnok-egyenruhának, veteránok, tornászok, tűzoltók vagy bármely testületek számára. Legjobb minőség, a legolcsóbb gyári áron.

Szétküldés utánvétellel 10 frton felüli küldemények bérmentve. — Levelezés minden nyelven.

Kiadó bolt.

A helybeli piacon a legnagyobb közlekedési részen, Almasor 90. szám alatt levő

volt D. H. Feldmnan-féle üzlethelyiség

teljes felszereléssel vagy a nélkül is bérbe adó, és azonnal átadható.

Bővebb felvilágosítást szerezni a Gyertyánffy Lajos és fia klas-trom-utczai bóraktárában. 2—3

Répatermelők figyelmébe!

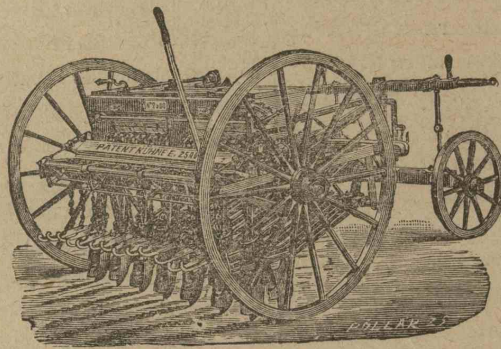
Gyár: KÜHNE E. Budapest. Mosonban. Főraktár:

(Alakult 1856.) gazdasági gépgyára VI. váci-körút 21.

ajánlja egy és kétvasúekét, Lancke-féle hirneves rét- és szántóföld boronáit, Turesányi-féle szab. kéregtörőt

„HUNGARIA-DRILL”

a legjobbnak elismert sorvető gépeit. (58) 2—6

Répatermelők számára

ra könnyű, olcsó sorvetőgépeit, kitűnő jó répavetőgépeit (különlegesség), ugy-szintén mindennemű kapáló és mivelő-eszközeit.

TÜDŐ-

Gáz belégzés

gyógyít gümőkört (tüdővész, ket, üdült hörghurutot stb., Az üdült tüdőbajok gyógyítása, mely még 3 év előtt az orvos és az avatatlan elérhetetlen eszményképe volt, a gáz belégzési gyógymóddal teljesen el lett-megbízható másolatát kívánatra mindenki megkaphatja egy részletes leírással, prospectussal együtt. Ez erős czáfolat a kisszámu orvosok részére, a kik ezt nem hiszik.

A gyógyászati folyóiratok előnyös értesítései, a legnagyobb kórházakban való alkalmazás bizonyára fényes bizonyítékát nyújtják a Rectal befecskendezéssel való gázbelégzés meglepő hihetetlen sikerének.

A következő híres egyéniségek, mint dr. Bergeon tanár, dr. Morel, Cornil tanár, Verneuil tanár, Dujardin-Beaumetz tanár, Fränzl tanár, dr. Statz gyógyszerész jelentései szerint a köhögés, kiköpés, láz, hörgős, már néhány nap múlva csökken, később egészen eltűnik, az étvágy növekszik, a test sulya 5 klg.-ig nehezebb lesz, légzési nehézségeknél azonnal könnyebb-bülés mutatkozik. Ehhez hasonlólt jelentenek a betegek is. Maga a gyógy-mód nem terhelő, nem zavaró és nem okoz utóbajt.

A cs. k. kiz. szabad. gázbelégzési készüléket (rectal-befecskendő) magánhasználatra teljesen a szükségesekkel együtt a gázkészítésre, szállítja 8 frtért, gázmérővel 10 frtért készpénzben vagy postai utánvét mellett

Dr. Altmann Károly, specialista tüdőbajokban,

Bécs, VII, Mariahilfstrasse 70.

(49) 2—12

Dr. GUST fogorvos

rendel naponként 9—12 és 2—5 óráig (25) 3—*

Brassó, Almaszer 93. sz.

Foghuzás narcose alkalmazásával vagy a nélkül. Fogtömések cementtel, ezüsttel és arannyal. Műfogak.

Brassó, nyomtatott ALEXI könyvnyomdájában.

Iskola Alapítvány - Kolozsvári Központi Egyetemi Könyvtár © Fundația pentru Școală - BCU Cluj-Napoca.

Minden dohánytöszdében és diszaru-üzletben.

A legjobb szivarpapír
a valódi

LE HOUBLON

FRANZIAI GYÁRTMÁNY
CAWLEY ÉS HENRY-TŐL
PARISBAN
1889 - IKI PÁRISI VILÁGKIÁLLÍTÁS EZÜST-ÉREM.

Főraktár: KANITZ OTTÓ és társai BECSBEN.

(47) 2—26